

τούτων τῶν παντοδαπῶν βρωμάτων. Τί δέ; φάναι τὸν Ἀστυάγην²⁶⁹, οὐ γὰρ πολὺ σοι δοκεῖ κάλλιον τόδε τὸ δεῖπνον²⁷⁰ εἶναι τοῦ ἐν Πέρσαις; Τὸν δὲ Κύρον πρὸς ταῦτα ἀποκρίνασθαι λέγεται, Οὐχί, ὦ πάππε· ἀλλὰ πολὺ ἀπλουστέρα καὶ εὐθυτέρα παρ' ἡμῖν ἢ ὁδὸς ἐστὶν ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι²⁷¹, ἢ παρ' ὑμῖν. Ἡμᾶς μὲν γὰρ ἄρτος καὶ κρέας εἰς τοῦτο ἄγει²⁷². Ὑμεῖς δὲ εἰς μὲν τὸ αὐτὸ²⁷³ ἡμῖν σπεύδετε, πολλοὺς δὲ τινὰς ἐλιγμούς ἄνω καὶ κάτω πλανώμενοι μόλις ἀφικνεῖσθε, ὅποι ἡμεῖς πάλαι²⁷⁴ ἤκομεν.

Ἀλλ', ὦ παῖ, φάναι τὸν Ἀστυάγην, οὐκ ἀχθόμενοι ταῦτα περιπλανώμεθα γευόμενος δ', ἔφη²⁷⁵, καὶ σὺ γνῶσθι ὅτι ἡδεα ταῦτά ἐστιν. Ἀλλὰ καὶ σέ, φάναι τὸν Κύρον, ὦ πάππε, μυσатτόμενον ταῦτα τὰ βρώματα δρῶ. Καὶ τὸν Ἀστυάγην ἐπερῆσθαι. Καὶ τίνι δὴ τεκμαιρόμενος, ὦ παῖ, ταῦτα λέγεις; Ὅτι σέ, φάναι, δρῶ, ὅταν μὲν τοῦ ἄρτου ἄψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον²⁷⁶. ὅταν δὲ τούτων τινὸς θίγῃς, εὐθὺς ἀποκαθαίρῃ τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα, ὡς πάνυ ἀχθόμενος, ὅτι κατάπλεά σοι ἀπ' αὐτῶν ἐγένετο.

Πρὸς ταῦτα δὴ τὸν Ἀστυάγην εἰπεῖν. Εἰ τοίνυν οὕτω γινώσκεις²⁷⁷, ὦ παῖ, ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ²⁷⁸, ἵνα νεανίας²⁷⁹ οἴκαδε ἀπέλθῃς. Ἄμα δὲ ταῦτα λέγοντα πολλὰ αὐτῷ παραφέρειν²⁸⁰ καὶ θήρεα καὶ τῶν ἡμέρων. Καὶ τὸν Κύρον, ἐπεὶ ἑώρα πολλὰ τὰ κρέα, εἰπεῖν· Ἡ²⁸¹ καὶ δίδως, φάναι²⁸², μοι, ὦ πάππε, ταῦτα πάντα τὰ κρέα, ὅ,τι ἂν βούλωμαι αὐτοῖς χρῆσθαι; Νῆ Δία, φάναι, ἔγωγέ σοι²⁸³, ὦ παῖ.

Ἐνταῦθα δὴ τὸν Κύρον λαβόντα τῶν κρεῶν διδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς, ἐπιλέγοντα ἐκάστω· Σοὶ μὲν²⁸⁴ τοῦτο, ὅτι προθύμως με ἱππεύειν διδάσκεις· Σοὶ δέ, ὅτι μοι παλτὸν ἔδωκας (τοῦτο γὰρ νῦν ἔχω). Σοὶ δέ, ὅτι μου τὴν μητέρα τιμᾷς, τοιαῦτα ἐπειπεῖν, ἕως διέδωκάντα, καὶ ἔλαβε, κρέα.

Σάκκα δέ, φάναι τὸν Ἀστυάγην, τῷ οἰνοχῶ, ὃν ἐγὼ μάλιστα τιμῶ, οὐδὲν δίδως; Ὁ δὲ Σάκκας ἄρα²⁸⁵ καλῶς τε ὦν ἐτύγγανε, καὶ τιμὴν²⁸⁶ ἔχων προσάγειν τοὺς δεομένους Ἀστυάγους, καὶ ἀποκαλύζειν, οὐς μὴ καιρὸς αὐτῷ δοκοῖν εἶναι προσάγειν. Καὶ τὸν Κύρον ἐπερῆσθαι προπετῶς, ὡς ἂν παῖς μηδέπω ὑποπτήσων. Διὰ τί δὴ, ὦ πάππε, τοῦτον οὕτω τιμᾷς; Καὶ τὸν Ἀστυάγην σκώψαντα²⁸⁶ εἰπεῖν, Οὐχ ὀρᾷς, φάναι²⁸⁷, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ καὶ εὐσχημόνως; Οἱ δὲ τῶν βασιλέων τούτων οἰνοχόοι κορυφῶς τε οἰνοχοοῦσι, καὶ καθαρῶς ἐγχεοῦσι, καὶ διδάσαι, τοῖς τρισὶ δακτύλοις ὀχοῦντες²⁸⁷ τὴν

269) Ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἔφασαν ἢ λέγεται. 270) Συνήθως τὸ ἐσπερινόν, ἐδὼ θυμὸς ἀπλῶς τὸ φαγί. 271) Νᾶ χορταίνωμεν, νᾶ γεμίζωμεν τὴν κοιλίαν. 272) Φέρει εἰς αὐτὸν τὸν χορτασμόν. 273) Πράγμα. 274) Πολὺ προ ὕμῶν. 275) Εἰς ὀριστικὴν πρὸς ἀποφύγην τῶν ἐπανεληλυμένων ἀπαρεμφάτων, τὰ ὅποια ἐκκυλισθεῖ κατωτέρω.

276) Ὁρῶ σε ἀποψώμενον. 277) Ἄν οὕτω φρονῇς. 278) Συνήθως ἀμεταβάτως. Ἀλλὰ καὶ μεταβάτ. μετὰ τῆς αἰτίας. ἢ γεν. ὡς νᾶ ἔλεγεν· Εὐωχοῦ τρώγων κρέα. 279) Διὰ νᾶ μεγαλῶσθης. 280) (Λέγεται) αὐτὸν (τὸν Ἀστυάγην) λέγοντα ταῦτα, παραφέρειν αὐτῷ (τῷ Κύρῳ) πολλὰ. 281) Τῷ ὄντι, ἐπ' ἐρωτήσεως. 282) Ἐπαναλήψας τὸ φάναι μετὰ τὸ εἰπεῖν. Τὰ τοιαῦτα δὲν εἶναι ἀτέλειαι, ἀλλὰ χροακτικαῖς τοῦ διαλογικοῦ ὕφους τὴν ἀφειλιαν.

283) Ἐλλείπει δίδωμι. 284) Δίδωμι. 285) Τὴν ἐπιτοίαν ὑπηρεσίαν. 286) Ἀστειωμένος. 287) Κρατῶ, μεταφ. ἐκ τῶν ὀχημάτων.